

Marijka

Je to dávný příběh. Podobných se přihodily možná stovky. Bylo to v době, kdy byl Rožnov ještě dřevěným městečkem a do Tylovic po prašné cestě rachotily vozy tažené koňmi nebo kravkami. Po obou březích říčky Hážovky stály chalupy s malými hospodářstvími a políčky, jejichž úroda sotva stačila uživit početné rodiny. V jedné takové chalupě se v roce 1871 narodila Marijka. Tak jí říkala jenom maminka, pro všechny ostatní to byla „ta Mařka“. Sudička, která stála u její kolébky, nebyla příliš vlídná. Marijka prožila dětství plné ústrků a posměchu jak už to bývá, když dítě nemá otce. Matka jí nikdy neřekla, že svoji hrdou a neústupnou povahu zdědila po důstojníkovi, který pracoval jako financ na uhersko-moravské hranici. Z Marijky vyrostlo hezké tmavooké děvče, za kterým se chlapci rádi otočili. Krásně zpívala, a tak si ji pan farář pozval do kostelního sboru. A tam jednoho dne přišel Václav. Urostlý a velice pohledný mladý muž. To bylo zájmu a nadbíhání, dokonce i obchodnice Molitorová by si takového ženicha přála pro svoji Rozínu. Jenže Václav měl oči jen pro Marijku. Byla to láska jako z románu. A vydržela mnoho let, přes všechny starosti o 4 děti. Jenže ta sudička, co stála kdysi u Marijčiny kolébky, se nechtěla vzdát. Přišla válka a Václav musel narukovat. Nastaly roky obav o jeho život a starosti, jak přežít všudepřítomný hlad a postarat se o děti. Jaké štěstí, když se Václav vrátil. Ale velice brzy Marijka pochopila, že se z války vrátil jiný člověk. Dnes pro to máme odborný termín „posttraumatický stresový stav“ a k dispozici vzdělané psychology. Václav byl na své hrozné zážitky sám. Děsily ho sny o bojích v zákopech. A stále se mu vracel okamžik, kdy se svým koněm uvízl v močále a pomalu klesal do hlubiny. Kamarád mu v poslední chvíli podal silnou větev a zachránil ho. Pak už jenom sledoval, jak jeho kůň zoufale bojuje o život a pomalu mizí. Nikdo už Marijce nezáviděl, když vyprovázela Václava do léčebny v Kroměříži. Už se k ní nikdy nevrátil. Občas se zastavím u jejího hrobu. Je hustě zarostlý břečťanem, který prorůstá i pomník. Brzy zmizí. Ani pravnuci nešťastné Marijky, kteří zde žijí, už asi nevědí, kde odpočívá a nepoloží kytičku. Jen v létě kvetou na hrobě krásné barevné orlíčky, které nad tím břečťanem na chvíli vítězí.

Doubravka Vejmelková